

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. B.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ruská federace
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. OAM-937/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. OAM-937/ZA-ZA11-D02-2024, kterým byla žádost žalobce vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žalovaný shledal, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „nařízení“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění, a to zejména ve vztahu k nedostatečnému zkoumání systémových nedostatků azylového systému Chorvatska. Žalobce má za to, že v případě návratu do Chorvatska by mohl být vystaven zacházení dosahujícímu úrovně ponižujícího nebo dokonce nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“).
3. Žalobce upozornil na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12). I přesto, že se týkal odlišného skutkového stavu (rodina s malými dětmi), některé obecnější závěry ESLP je potřeba zohlednit i v případě žalobce. Dle uvedeného rozsudku lze presumpci, že přijímací země bude vždy postupovat v souladu s článkem 3 Úmluvy, vyvrátit, pokud existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě, bude-li navracena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. V takovém případě je povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby.
4. Žalobce namítá, že v jeho případě k důkladnému a individuálnímu posouzení nedošlo, neboť napadené rozhodnutí je zcela nedostatečné z hlediska odůvodnění právě údajné neexistence systémových nedostatků chorvatského azylového systému. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnuje posouzení systémových nedostatků chorvatského azylového systému v rozsahu jednoho odstavce, který působí zcela generickým dojmem, navíc je v prakticky identické formě žalovaným opakovaně používán jako odůvodnění neexistence systematických nedostatků u libovolného státu. Žalovaný se nijak nevěnoval posouzení reálných podmínek v chorvatských azylových centrech a celkově reálnému fungování chorvatského azylového systému, ač to bylo jeho povinností, a jeho postup odporuje zásadě řádného zjištění skutkového stavu a zásadě individualizace. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu by takové generické odůvodnění mohlo být dostatečné, ovšem pouze pokud by v případě Chorvatska neexistovaly indikace značící možnou existenci systémových nedostatků azylového systému. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„pokud žalobce v žalobě výslovně namítl, že použitá zpráva Informace OAMP není dostatečným zdrojem ke zjištění skutkového stavu, a uvedl konkrétní důkazy, z nichž dle něj vyplývá, že zjištění uváděná stěžovatelem nejsou dostatečná, resp. jsou se zjištěními stěžovatele rozporná, je na místě tyto rozpory o tvrzených systémových nedostacích v Polsku v řízení před krajským soudem posoudit.“*
5. Žalobce namítá, že v případě Chorvatska existují četné indikace, že zde ve vztahu k migrantům a žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k porušování lidských práv, dosahující úrovně nelidského a ponižujícího zacházení. Proti přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska se v minulosti již vyslovily soudy v několika členských státech Evropské unie. Dne 8. 5. 2023 vydal správní soud v Braunschweigu rozsudek sp. zn. 2 A 269/22.202, který se týkal iráckého páru se šesti dětmi, který měl být přemístěn do

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Chorvatska. Soud nejprve konstatoval, že nucené navracení (pushback) se stalo nedílnou součástí chorvatského migračního řízení, upozornil na deportace žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska a Bosny a Hercegoviny. Soud rozhodl, že existuje značné riziko, že žadatelům bude v případě návratu do Chorvatska odepřen přístup k azylovému řízení, a zároveň zdůraznil, že neexistují dostatečné náznaky, že by se případům dětí mohlo věnovat více pozornosti. Rozhodnutí o dublinském transferu do Chorvatska proto zrušil.

6. V Nizozemsku zrušil Okresní soud v Haagu se sídlem v Amsterdamu rozhodnutí o předání do Chorvatska podle dublinského nařízení, neboť se domníval, že správní orgány dostatečně neposoudily situaci předávaných osob podle dublinského nařízení s ohledem na zprávy o nuceném navracení (pushback) a špatném zacházení v členském státě. Správní orgány nedostatečně posoudily riziko porušení článku 3 Úmluvy a nedostatečně odůvodnily, že se lze opřít o zásadu vzájemné důvěry.
7. V jiném případě Okresní soud v Haagu se sídlem v Roermondu nařídil předběžné opatření, kterým zakázal realizaci předání podle dublinského nařízení do Chorvatska. Soud uvedl, že z obecných informací o zemi a judikatury ESLP vyplývá, že Chorvatsko provádělo nucené navracení (pushback) žadatelů o azyl ve velkém rozsahu po dlouhou dobu. Soud konstatoval, že informace poskytnuté chorvatskými orgány nebyly dostatečné k tomu, aby bylo možné určit, zda se lze opřít o zásadu vzájemné důvěry.
8. Dánská odvolací komise pro uprchlíky potvrdila dvě dublinská předání do Chorvatska pouze pod podmínkou, že budou v konkrétním případě poskytnuty záruky k přístupu k azylovému řízení.
9. Žalobce dále odkázal na připravovanou souhrnnou zprávu o stavu systémů napříč EU za rok 2024, přičemž k připravované zprávě se již vyjádřily expertní organizace, které upozornily na zacházení Chorvatska s žadateli o mezinárodní ochranu. Z této připravované zprávy mělo dále vyplývat, že autoři byli znepokojeni dublinskými návraty do Chorvatska, kde téměř všechny dotčené osoby byly dříve vystaveny policejnímu násilí a dalšímu porušování lidských práv.
10. Žalobce poukázal na zprávu chorvatského Centre for Peace Studies z roku 2022 „*Systematic human rights violations at Croatian borders*“, která popisuje, že nucené navracení (tzv. pushback) na chorvatských hranicích probíhá minimálně od roku 2016 a „*je v Chorvatsku systematickou, rozšířenou a často brutální praxí*“, přičemž Chorvatsko navzdory setrvalé kritice nevykazuje snahu toto masivní porušování lidských práv jakkoliv řešit, a situace se tak spíše zhoršuje. Centre for Peace Studies odhaduje, že „*v letech 2019-21 se uskutečnilo přibližně 25 000 vytlačení do Bosny (a menší počet do Srbska)*.“ V roce 2017 ESLP vydal rozhodnutí, jímž deklaroval Chorvatsko zodpovědné za smrt šestileté afghánské dívky, X., kterou v roce 2017 přejel vlak poté, co ji policie zatlačila zpět do Srbska. Navzdory tomuto rozhodnutí pushbacky a násilné praktiky na hranicích pokračují dále.
11. Žalobce dále poukázal na článek organizace ECRE (European Council on Refugees and Exiles), v němž odkazuje na zprávu chorvatské organizace monitorující násilí na hranicích z roku 2019. Organizace Human Rights Watch deklarovala, že „*všechny země Evropské unie by měly pozastavit navracení žadatelů o azyl do Chorvatska podle nařízení Dublin III*“.
12. Žalobce dále uvádí, že přestože praxe vytlačování a násilí ze strany pohraničnicků postihuje zejména osoby snažící se nelegálně překročit hranice do Chorvatska, může se vztahovat právě i na osoby navracené do Chorvatska dle nařízení Dublin III. V dubnu 2022 vydala

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nizozemská Rada státu (poradní orgán vlády) zákaz provádět dublinské transfery do Chorvatska bez předchozího řádného posouzení praktického přístupu Dublinských navrátilců k azylovému řízení. V rozhodnutí o zákazu uvedla, že zdroje ukazují, že existují závažné indicie, že k „pushbacku“ nedochází pouze v případě, že cizinci překročí hranici nelegálně. Riziko „pushbacku“ existuje také u cizinců, kteří byli Chorvatskem znovu přijati z jiných členských států, a u cizinců, kteří se již nacházejí v Chorvatsku. Riziko, že žalobce nebude v případě transferu do Chorvatska znovu připuštěn do azylového řízení, je tak velmi reálné.

13. Žalobce dále vyjádřil obavy ze svého návratu do Chorvatska z důvodu nevyhovujících podmínek v chorvatských azylových centrech. Chorvatsko je ze zemí Evropské unie státem nejvíce zasaženým migračním přílivem, tudíž vyvstávají pochybnosti o dostatečných kapacitách chorvatských azylových zařízení. V roce 2023 bylo přijímání a ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu náročné vzhledem k nejvyššímu počtu vyjádřených úmyslů požádat o mezinárodní ochranu, jaký byl kdy v Chorvatsku zaznamenán, a to dle údajů ECRE/AIDA 68 114 osob. Dále podle zprávy EUAA o azylu za rok 2023 se výrazně zvýšila obsazenost přijímacích středisek v Chorvatsku a soudy vyjádřily obavy ohledně podmínek přijímání v souvislosti s dublinským řízením.
14. Žalobce již během pohovoru upozornil na nevyhovující hygienické podmínky v Centru pro přijímání žadatelů o azyl v X., v němž během svého pobytu v Chorvatsku žil. Žalovaný přitom jeho stížnosti bagatelizuje s doporučením, aby mu jeho bratranec zaslal „*nepatrnou sumu na pesticid*“. Úkolem žalovaného přitom bylo vypořádat se s tvrzeními žalobce způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu. Pokud si tedy žalobce stěžoval na hygienické podmínky, přičemž svá tvrzení podložil fotografiemi a videi, měl správní orgán v souladu se zásadou řádného zjištění skutkového stavu vyhledat dostupné informace o reálných podmínkách v chorvatských azylových centrech a porovnat je s výpovědí žalobce, což neučinil. Žalobce k tomu přiložil fotografie svého těla, na nichž X. Kromě švábů byly v táboře i štěnice, vši a myši. Zejména společné prostory byly velmi nehygienické. Žalobce také nedostával žádné peníze na zajištění osobních potřeb.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že Chorvatsko svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany uznalo dne 7. 8. 2024. Žalovaný se chorvatským azylovým systémem zabýval mj. na straně 4 napadeného rozhodnutí. Závěr o tom, že neexistují závažné důvody domnívat se, že v Chorvatsku nedochází v rámci azylového řízení k systémovým nedostatkům, je stále platný. Žalobcův případ dokazuje, že v Chorvatsku k systémovým nedostatkům nedochází. Žádné potíže, které jsou v žalobě zmiňovány, se jej totiž vůbec netýkaly. Ze strany žalobcova advokáta mu bylo v Chorvatsku doporučeno, že jakožto člověk s trvalým pobytem na Ukrajině se má obrátit na pobytové oddělení kvůli udělení dočasné ochrany. Žalobce však rady ignoroval a bez dalšího zemi opustil.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
17. Žalobce požádal dne 17. 7. 2024 o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
18. Součástí spisu je informace centrály SIRENE Slovinsko, dle které má žalobce platný záznam dle č. 24 Nařízení Rady EU č. 2018/1861 zadaný Slovinskem. Důvodem je neoprávněný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vstup a pobyt na území. Rozhodnutí vydal policejní útvar X., a to 24. 5. 2024 s platností do 23. 5. 2027.

19. Dne 22. 7. 2024 poskytl žalobce údaje k podané žádosti. Uvedl, že v roce 2015 odjel na X., kde žil v X., X. a X. Dne 2. 6. 2023 odcestoval do X., kde zůstal asi rok. Potom cestoval nelegálně přes X., X., X. do Chorvatska, kde zůstal měsíc v táboře. Potom jel do X. na kole. Tam bydlel v hotelu. Zadržela jej X. policie, dostal pokutu a odvezli ho na chorvatskou hranici, kde ho předali chorvatské policii. Řekl, že jeho cílem je Česká republika. Sdělili mu, že jej buď vyhostí do Ruska, nebo musí požádat o mezinárodní ochranu. Do Ruska nechce, protože dostal předvolání z vojenské správy kvůli odvodu do války, takže požádal o azyl. Dne 6. 7. 2024 cestoval vlakem ze X. do X., z X. do X. a z X. do X. O mezinárodní ochranu požádal v Chorvatsku dne 24. 5. 2034, kde měl také dvakrát pohovor. Uvedl, že je zdravý a léky neužívá. Dále k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jako občan Ruské federace by ve vlasti nemohl žít. Když začala válka, odjel. Na X. žil a pracoval v okolí X., kde měl X. Když X., X., X. X. Posledních šest měsíců žil ve X., pronájem však byl drahý a žalobce neměl práci ani peníze. Jeho X. žije v X. na základě udělené dočasné ochrany.
20. V rámci pohovoru provedeného dne 22. 7. 2024 byl žalobce dotázán na důvody, pro které nemůže pokračovat posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Chorvatsku. Žalobce uvedl, že má vše nahrané na telefonu a zašle to elektronicky. Uvedl, že bydlel v X. Občas chodili ven, ale místní lidi nemají migranty obecně rádi. Má tam pobočku Červený kříž, který občas chodí kontrolovat podmínky. Ukázal jim šváby, ale řekli mu, že si má koupit dezinfekční prostředek. Žalobce uvedl, že nemá peníze, ale bylo mu řečeno, že to není jejich problém. Dostávali 20 EUR měsíčně, ale až po dvou měsících pobytu. Na pokoji byli tři a strava jim byla poskytnuta třikrát denně, ale pro žalobce byla nedostatečná. Zhubl X. kg. Do jídelny bylo zakázáno brát si telefon. Byly tam tři až čtyři osoby z ochranky, které kontrolovaly, zda netelefonují a nefilmují. Neví, zda měl zdravotní pojištění. Neměl ani zdravotní prohlídku. Běžnou prohlídku měl na policii. Změřili mu tlak a kapacitu plic. Na potíže se ho neptali. Azylový pohovor byl dvakrát a byl u něj přítomen tlumočník. Advokát mu vysvětlil, že když má trvalý pobyt na X., může se obrátit na pobytové oddělení kvůli dočasné ochraně. To mu řekli tři dny před odjezdem do České republiky.
21. Součástí spisu je dále jízdenka ze X. do X. ze dne 5. 7. 2024 a elektronická jízdenka ze dne 6. 7. 2024 na trasu z X. do X.
22. Dále jsou ve spisu fotografie, které žalobce doplnil. Jedná se o fotografie, zřejmě předloktí a chodidla, které prokazují štípance žalobce.
23. Správní spis obsahuje výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, z něhož vyplývá, že X. žalobce má v České republice udělenou dočasnou ochranu za účelem sloučení rodiny.
24. Ve spisu se dále nachází žádost o přijetí zpět, zaslaná Českou republikou Chorvatsku. Z reakce Chorvatska vyplývá, že Chorvatská republika přijala žádost České republiky v souladu s čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III za účelem pokračování v určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce.
25. Součástí spisu je Informace OAMP ze dne 16. 8. 2023, Chorvatsko, Azylový systém. Z uvedené informace k Dublinskému systému vyplývá, že řízení je v případě navrátilců standardní. Pokud o mezinárodní ochranu již dříve požádali, ale řízení bylo z důvodu opuštění země pozastaveno, musí požádat o obnovení řízení. Pokud o mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

požádali a následně žádost stáhli, či byla zamítnuta, je nově podaná žádost považována za opakovanou. Dále ze zprávy vyplývá, že Chorvatsko disponuje dvěma přijímacími středisky. Středisko v X. slouží X. Druhé středisko je X. Dle zprávy bylo centrum v roce 2019 renovováno a v porovnání s předchozím stavem došlo k výraznému zlepšení podmínek. Obě střediska jsou spravována ministerstvem vnitra. Obsazení středisek na konci roku 2022 bylo dosud nejvyšší. Podmínky ve střediscích jsou obecně hodnoceny jako uspokojivé. Ubytování žadatelé mají možnost volně vycházet ze středisek, pokud se vrátí před 11 hodinou večerní, mohou zažádat o opuštění areálu i na několik dní. Ve střediscích je umožněno praktikování náboženství, vč. dietetických omezení. Při zajišťování volnočasových a vzdělávacích aktivit vláda spolupracuje s řadou nevládních organizací.

26. Informace v části týkající se přijímacích podmínek uvádí, že na hmotnou a finanční pomoc v průběhu řízení o mezinárodní ochranu mají obecně nárok všichni žadatelé, s výjimkou odvolání druhého stupně a opakovaných žádostí. Pomoc je možné čerpat pouze formou ubytování v přijímacích střediscích, bezplatné stravy a ošacení, příspěvku na veřejnou dopravu související s řízením a osobního finančního příspěvku. Finanční příspěvek je poskytován v měsíční výši 100 HRK (cca 13,3 EUR) a není vyplácen osobám v detenci. Hmotná a finanční pomoc může být odebrána či omezena, pokud žadatel nepovoleně (na déle než 24 hodin) opustí přijímací středisko, pokud poruší ubytovací řád a/nebo pokud disponuje dostatečnými vlastními prostředky (ve výši min. 20 % chorvatské sociální podpory). Žadatelé o mezinárodní ochranu mají přístup na pracovní trh po 9 měsících od podání žádosti, v případě, že do té doby není žádost vyřízena z důvodů nesouvisejících s žadatelem. Žadatelé též mohou vykonávat dobrovolné činnosti v přijímacích střediscích. Žadatelé o mezinárodní ochranu mají právo na přístup ke zdravotní péči, která je poskytována v přijímacích střediscích a vybraných zařízeních v X. a X. V přijímacích střediscích je zdravotní péče, vč. psychologických konzultací a psychiatrických vyšetření, poskytována prostřednictvím nevládní organizace Medecins du Monde.
27. Dle statistiky dublinských případů byl v roce 2022 realizován jeden transfer z Chorvatska a 167 transferů do Chorvatska (zejména z Rakouska, Německa nebo Švýcarska).
28. Žalobce měl dne 3. 9. 2024 možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, k tomuto úkonu se však nedostavil.
29. Napadeným rozhodnutím žalovaný konstatoval, že je žádost žalobce nepřijatelná, neboť příslušným státem k posouzení jeho žádosti je Chorvatská republika.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci nařídil jednání dne 13. 11. 2024 na den 28. 11. 2024. Do dne jednání se nevrátila doručenka od předvolání zaslanému žalobci, soudce vycházel z informací ze stránek PoštaOnline – sledování zásilek, podle kterých byla zásilka dne 20. 11. 2024 dodána do domovní schránky.
31. Soud při nařízeném jednání provedl k návrhu žalobce k důkazu zprávu chorvatského Centre for Peace Studies, *Systematické porušování lidských práv na chorvatských hranicích* z roku 2022 (dostupné z <https://www.cms.hr/>), zprávu Afghánské Analytické sítě, *Pokračujte v cestě po Balkánské trase: Afghánští žadatelé o azyl nemají v Chorvatsku a Srbsku žádné zastání* ze dne

26. 9. 2023 (dostupné z: <https://reliefweb.int/>), článek ECRE *Chorvatsko: Nová zpráva o mučení žadatelů o azyl ze strany státních orgánů* ze dne 31. 1. 2020. Soud se také seznámil se zprávou Human Rights Watch *Jako bychom byli jen zvířata* ze dne 3. 5. 2023 (dostupná z: <https://www.hrw.org/>), kterou žalobce ve své žalobě citoval, provedl však k důkazu pouze část, na kterou žalobce odkazoval, týkající se doporučení zemím Evropské unie, aby pozastavily navracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska, a odstavce, v nichž se zpráva vyjadřuje k návratům podle nařízení Dublin III. Soud též doplnil dokazování navrhovanou zprávou ECRE/AIDA o situaci v Chorvatsku, naposledy aktualizována ke dni 10. 7. 2024 (dostupná z: <https://asylumineurope.org/>), která je z části podobná Informaci OAMP Chorvatsko ze dne 16. 8. 2023, části zprávy Chorvatského právního centra Chorvatský azylový systém v roce 2023 – Rok 2023 v přehledu, Azyl v praxi: Přístup k azylovému systému a určování statusu uprchlíka a Azyl v praxi: Přístup k právům a službám (dostupná z: <https://www.hpc.hr/>).
32. Soud neprovedl důkazem zprávy popisující rozsudky z roku 2023, na které žalobce odkázal ve své žalobě, neboť shledal účelnějším vyjít z přehledu aktuálnějších rozsudků ve vztahu k dublinským přemístěním.
33. Soud k důkazu provedl části zpráv týkající se dublinských transferů ve Čtvrtletních přehledech azylové judikatury EUAA vydání 4/2023, 1/2024, 2/2024, 3/2024 (dostupné z: <https://euaa.europa.eu/>). Dále soud provedl důkazem statistické údaje Chorvatského ministerstva vnitra ohledně počtu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany (dostupné z: <https://mup.gov.hr/>).
34. Žalobce ve své žalobě odkázal na vyjádření expertních organizací k připravované souhrnné zprávě o stavu azylových systémů napříč EU za rok 2024, s ohledem na dokončení této souhrnné zprávy soud shledal účelnějším provést k důkazu přímo tuto zprávu, nikoli pouze předběžná vyjádření expertních skupin z roku 2023. Soud tedy doplnil dokazování Zprávou EUAA o azylu 2024 (Asylum Report 2024, dostupná z <https://euaa.europa.eu/>) z června 2024.
35. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění ve vztahu k nedostatečnému zkoumání systémových nedostatků azylového systému Chorvatska. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. V projednávaném případě odůvodnění tyto vady vytknout nelze. Přestože se žalovaný mohl s tvrzeními žalobce o přítomnosti švábů v azylovém táboře vypořádat podrobněji a jednoznačně posoudit, zda tato skutečnost představuje důvod pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III či nikoliv, má soud za to, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný popis podmínek v azylovém zařízení v X.

nepovažoval za takový, který by nasvědčoval tomu, že v Chorvatsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny EU, a který by odůvodňoval podrobnější posouzení azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů.

36. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu se závěry ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, neboť v rámci řízení před správním orgánem nevyvstaly takové závažné důvody domnívat se, že žalobci, bude-li navrácen, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystaven zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
37. Soud neshledal nedostatečným posouzení existence systémových nedostatků žalovaným. Žalobce v této souvislosti uvedl ke svému předchozímu pobytu v Chorvatsku, že místní lidé nemají migranty obecně rádi, když Červenému kříži nahlásil, že jsou v zařízení přítomni šváby, řekli mu, že si má koupit dezinfekční prostředek, na který žalobce neměl peníze. Dostávali 20 EUR měsíčně, ale až po dvou měsících pobytu. Žalobce v Chorvatsku sdílel pokoj se dvěma osobami, strava jim byla poskytnuta třikrát denně, ale pro žalobce byla nedostatečná a zhubl X. kg. Zároveň mu advokát v Chorvatsku sdělil, že může s ohledem na svůj předchozí trvalý pobyt na X. požádat o dočasnou ochranu. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že Chorvatsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Soud přisvědčuje, že hodnocení žalovaného mohlo být podrobnější, žalovaný se měl k tvrzením žalobce vyjádřit a zhodnotit je, z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný tvrzení žalobce ohledně podmínek v Chorvatsku nevyhodnotil jako závažné důvody domnívat se, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o podmínky přijetí žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Tvrzení žalobce byla vcelku v souladu s Informací OAMP ze dne 16. 8. 2023, z níž vyplývá, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany v Chorvatsku je poskytován příspěvek v měsíční výši cca 13,3 EUR, přičemž je poskytováno ubytování v přijímacích střediscích, bezplatná strava a ošacení. Hmotná a finanční pomoc mohou být odebrány či omezeny, pokud žadatel disponuje dostatečnými vlastními prostředky. Dále z uvedené zprávy vyplývá, že žadatelé mají přístup na pracovní trh po 9 měsících od podání žádosti, v případě, že do té doby není žádost vyřízena. Žadatelé mají právo na přístup ke zdravotní péči, která je poskytována v přijímacích střediscích a vybraných zařízeních. Na základě žalobcových tvrzení v kontextu této zprávy tedy žalovaný nemohl dospět k závěru, že by přemístění do Chorvatska mohlo být v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť tyto skutečnosti nepředstavují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatele v Chorvatsku. Vyjádření žalobce ohledně jeho předchozího pobytu v azylovém zařízení v Chorvatsku přitom neodůvodňovalo podrobnější posuzování azylového řízení a přijímacích podmínek v Chorvatsku.
38. Žalobce až ve své žalobě namítá, že mu v případě přemístění do Chorvatska může hrozit nucené navracení (tzv. pushback), a tyto své námitky podporuje rozsudky jiných členských států a také zprávami o situaci v Chorvatsku. Žalovaný se těmito námitkami za daných okolností (jejich uvedení až v žalobě) nemohl zabývat, je však na místě v souladu s žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18, tato tvrzení posoudit.
39. Žalobce odkazuje na rozhodnutí jiných členských států ohledně přemístění do Chorvatska. Soud zdůrazňuje, že pro něj závěry správních soudů jiných členských států nejsou právně

závazné, jsou však upozorněním, že je potřeba věnovat zvýšenou pozornost otázce, zda by žalobce v případě návratu do Chorvatska měl přístup k řízení o udělení mezinárodní ochrany, případně zda existují skutečnosti bránící tomuto přemístění. Žalobce se těmito rozsudky snažil upozornit na možné nedostatky azylového řízení v Chorvatsku. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce odkazuje na rozsudky z roku 2023, je vhodnější pro posouzení současné situace zohlednit aktuálnější zprávy, případně aktuálnější judikaturu.

40. Soud se rozhodl zohlednit Čtvrtletní přehledy azylové judikatury za rok 2024 EUAA Quarterly Overview of Asylum Case Law, Issue No 1-3/2024), tj. nejaktuálnější judikaturu k otázce přemístění do Chorvatska.
41. Z Čtvrtletního přehledu azylové judikatury č. 1/2024 vyplývá, že Vrchní správní soud Dolního Saska rozsudkem ze dne 4. 12. 2023, č. 10 LB 91/23, potvrdil předání podle dublinského nařízení do Chorvatska, neboť neshledal žádné systémové nedostatky v chorvatském azylovém systému. Vrchní soud Dolního Saska konstatoval, že ačkoli z informací o Chorvatsku vyplývá, že existují tvrzení o opakovaných odsunech z Chorvatska do Srbska nebo Bosny a Hercegoviny, neexistují dostatečné důkazy o tom, že by v případě navrácených osob podle dublinského nařízení docházelo k „řetězovým deportacím“ nebo jinému porušování práv podle článku 4 Listiny EU a článku 3 Úmluvy.
42. Čtvrtletní přehled azylové judikatury č. 2/2024 také uvádí dva rozsudky Nejvyššího soudu Slovinska, v nichž nebyly zjištěny okolnosti, které by bránily předání žadatelů do Chorvatska.
43. Čtvrtletní přehled azylové judikatury č. 3/2024 (poslední čtvrtletní zpráva ve vztahu k dublinským transferům) poukazuje na dva rozsudky Nejvyššího soudu Slovinska. V rozsudku ze dne 28. 6. 2024, č. VS00076907, Nejvyšší soud Slovinska konstatoval, že v Chorvatsku neexistují systémové nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek. Nejvyšší soud Slovinska neshledal, že by přemístění žalobce bylo v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Ve druhém rozsudku ze dne 10. 7. 2024, č. VS00077669, Nejvyšší soud Slovinska konstatoval, že existuje rozdíl mezi policejním zacházením s osobami, které nelegálně překročily hranice, a zacházením s osobami předanými do Chorvatska podle nařízení Dublin III, a dospěl k závěru, že v Chorvatsku neexistují žádné systémové nedostatky, které by bránily předání podle nařízení Dublin III. Podle tohoto rozhodnutí je rozdíl mezi cizinci, kteří vstoupí na území nelegálně a mohou čelit špatnému zacházení, a těmi, kteří jsou předáváni podle nařízení Dublin III a mají status žadatelů o mezinárodní ochranu.
44. Pokud jde o starší judikaturu - Čtvrtletní přehled azylové judikatury 4/2023 v části dublinské transfery do Chorvatska poukázal na rozhodnutí slovinského Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2022, č. VS00069932, z něhož vyplývá, že navzdory některým zjištěním, která mohou naznačovat nedostatky v azylovém řízení, žadatel nepředložil podstatné důkazy, které by prokazovaly systémové nedostatky a skutečné individuální riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Tentýž soud rozhodnutím ze dne 21. 9. 2023, č. VS00070338, zamítl stížnost stěžovatele proti rozhodnutí o dublinském předání do Chorvatska, přičemž vzal v úvahu, že žadatel již byl účastníkem řízení o mezinárodní ochraně v Chorvatsku, neboť jeho otisky prstů byly v databázi Eurodac. Žalobce byl rovněž považován o žadatele o mezinárodní ochranu, byl informován o řízení v jazyce, kterému rozuměl a obdržel pozvání k pohovoru. Vrchní správní soud Dolního Saska rozhodl dne 11. 10. 2023, č. 10 LB 18/23, že navzdory informacím o nuceném navrácení v Chorvatsku neexistují systémové

nedostatky v azylovém systému Chorvatska, týkající se navrátilců podle nařízení Dublin III. Vrchní správní soud Dolního Saska rozhodl, že ačkoli informace o situaci v Chorvatsku ukazují, že existují tvrzení o opakovaných nucených navraceních (pushbacků) z Chorvatska do Srbska nebo Bosny a Hercegoviny, neexistují dostatečné důkazy o tom, že k těmto porušením došlo v případě navrátilců podle dublinského nařízení. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Rakouska se týkalo otázky přezkumu udělení povolení k pobytu za účelem zvláštní ochrany žadatelce, která se v Chorvatsku stala obětí obchodování s lidmi, není tudíž pro případ žalobce relevantní. Státní rada Nizozemska konstatovala ve svém rozhodnutí ze dne 13. 9. 2023, č. 202303599/1/V3, že šetření provedená státním tajemníkem vedla k závěru, že zásadu vzájemné důvěry lze ve vztahu k Chorvatsku uplatnit a že dublinské předání nebude znamenat porušení Listiny EU a Úmluvy.

45. Lze tak shrnout, že judikatura jiných členských států Evropské unie, na kterou žalobce odkazuje ve své žalobě, již není zcela aktuální a byla soudy těchto států překonána. Odkázali žalobce na rozsudek správního soudu v Braunschweigu (ze dne 8. 5. 2023, Dolní Sasko), je zřejmé, že rozhodnutím Vrchního soudu Dolního Saska byl závěr o nemožnosti přemístění do Chorvatska již překonán (rozhodnutí ze dne 11. 10. 2023, 4. 12. 2023). Obdobně tomu je ve vztahu k judikatuře soudu v Haagu (z června 2023), nebo k rozhodnutí nizozemské Státní rady z dubna 2022, č. 202102939/1/V3, na které žalobce odkázal, neboť tento názor byl následně překonán závěrem Státní rady Nizozemska. K tomu také Zpráva EUAA o azylu (Asylum Report) za rok 2024 (na str. 89) uvádí, že v září 2023 vzala Státní rada na vědomí dopis zasláný chorvatskými orgány nizozemskému státnímu tajemníkovi a zdůraznila, že z nedávných zpráv různých organizací nevyplývá, že by se výpovědi a problémy ohledně nuceného navracení (pushbacků) týkaly navrátilců podle dublinského nařízení. Rozhodla tedy, že možné nedostatky v azylovém systému v Chorvatsku neznamenaají, že by všichni navrátilci podle dublinského nařízení obecně čelili reálnému riziku zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny EU a čl. 3 Úmluvy.
46. Přestože tedy v roce 2023 byly pochybnosti o přístupu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany k řízení v Chorvatsku v případě přemístění na základě nařízení Dublin III, tyto pochybnosti se doposud nepotvrdily a soudy aktuálně přihlížejí k tomu, že je rozdíl mezi vstupem na území Chorvatska z třetí země a přemístěním do Chorvatska na základě nařízení Dublin III.
47. Žalobce dále poukázal na Dánskou odvolací komisi pro uprchlíky, která potvrdila dvě dublinská předání do Chorvatska pouze pod podmínkou, že budou v konkrétním případě poskytnuty záruky přístupu k azylovému řízení. V žalobě sice chybí odkaz na zdroj této informace, soud nicméně obdobnou informaci dohledal v souhrnné zprávě EUAA z června 2024 (EUAA, Asylum Report 2024, str. 89). Dle názoru soudu ani toto rozhodnutí Dánské odvolací komise pro uprchlíky nesvědčí o tom, že by žalobce neměl mít přístup k řízení ve věci mezinárodní ochrany.
48. Žalobce dále odkázal na připravovanou souhrnnou zprávu o stavu azylových systémů napříč Evropské unie za rok 2024, k níž se vyjádřily expertní organizace. V tomto případě je účelnější vycházet již z hotové zprávy za rok 2024, nikoli z přípravných dokumentů z roku 2023. Soud tedy vychází z konečné Zprávy EUAA o azylu 2024 (Asylum Report 2024, dostupná z <https://euaa.europa.eu/>) z června 2024. V části pojednávající o přístupu k azylové proceduře a o zásadě non-refoulement (str. 89-90) je uvedeno, že situace na chorvatských hranicích zůstala v rámci dublinského řízení předmětem odvolání v mnoha zemích EU+ (tj. EU + státy, které se účastní společného evropského azylového systému –

CEAS – pozn. soudu). Například Dánská odvolací komise pro uprchlíky potvrdila předání do Chorvatska pod podmínkou, že chorvatské orgány poskytnou záruky, že žadatelé budou mít přístup k azylovému řízení. Zpráva dále uvedla, že slovinský Nejvyšší soud zamítl několik stížností proti rozhodnutím o předání do Chorvatska s tím, že obecná tvrzení o nedostacích v azylovém řízení a přijímacím systému nedokládají existenci individuálního rizika pro žadatele, který je předán do Chorvatska podle nařízení Dublin III. K podobnému závěru dospěl i německý Vrchní správní soud Dolního Saska, který konstatoval, že neexistují dostatečné důkazy o systémových nedostacích u žadatelů předaných do Chorvatska podle nařízení Dublin III. Zpráva dále poukazuje na rozhodnutí švýcarského Federálního správního soudu, který citoval judikaturu německých soudů. Dále poukázala na rozhodovací praxi Nizozemského krajského soudu v Amsterdamu, který zrušil předání žadatele do Chorvatska, protože vnitrostátní orgány dostatečně neprozkoumaly situaci žadatelů předaných do Chorvatska v rámci dublinského řízení. Zdůvodnil, že skutečnost, že zprávy nezmiňují, že migranti, kteří jsou odsunuti, mohou být také navrátilci podle dublinského nařízení, neznamená, že jimi nejsou. Nizozemský Krajský soud v Roermondu nařídil předběžné opatření, aby se neprovádělo předání do Chorvatska podle dublinského nařízení, když se čekalo na rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-392/22, která se týkala vzájemné důvěry v rámci dublinského řízení. V září 2023 Státní rada v Nizozemsku zdůraznila, že z nedávných zpráv různých organizací nevyplývalo, že by se problémy nucených návratů týkaly navrátilců podle dublinského nařízení. Rozhodla tedy, že možné nedostatky v azylovém systému v Chorvatsku neznamenaají, že by všichni navrátilci podle dublinského nařízení čelili reálnému riziku zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny EU a článkem 3 Úmluvy. Zpráva dále uvádí, že otázka dublinských transferů ze Slovinska do Chorvatska stála v centru zájmu slovinských organizací občanské společnosti, přičemž organizace Amnesty International Slovinsko v průběhu roku 2023 několikrát žádala o zastavení transferů. Slovinské ministerstvo vnitra v reakci odkázalo na vyvíjející se judikaturu soudů.

49. Lze shrnout, že i tato zpráva nasvědčuje tomu, že členské státy ke konci roku 2023 uzavřely, že navrátilci podle dublinského nařízení do Chorvatska obecně nečelí reálnému riziku zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny EU a čl. 3 Úmluvy.
50. Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 29. 2. 2024 ve věci C-392/22 konstatoval, že *„skutečnost, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu státního příslušníka třetí země praktikuje nucené navracení (pushback), jakož i zajišťování těchto státních příslušníků, kteří na jeho hranicích usilují o podání této žádosti, na svých hraničních přechodech, sama o sobě nebrání přemístění uvedeného státního příslušníka do tohoto členského státu. Přemístění uvedeného státního příslušníka do uvedeného členského státu je nicméně vyloučeno, pokud existují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že mu bude při přemísťování nebo následkem tohoto přemístění hrozit skutečné riziko jeho vystavení takové praxi, a že jej tato praxe na základě okolností, které přísluší posoudit příslušným orgánům a soudu, ke kterému bude případně podáno odvolání proti rozhodnutí o přemístění, může vystavit situaci silné materiální deprivace takové závažnosti, že ji lze postavit na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení zakázanému článkem 4 Listiny základních práv Evropské unie.“* (zvýraznění doplněno)
51. Jak bylo uvedeno již výše, žalobce k prokázání, že mu hrozí nucené navracení (pushback), poukázal na několik rozhodnutí jiných členských států, které však byly z roku 2023, a které byly koncem roku 2023 a v průběhu roku 2024 překonány. Zpráva chorvatského Centre for Peace Studies z roku 2022 poukazuje na situaci na hranicích Chorvatska, přičemž soud musí

potvrdit, že tato zpráva svědčí o nuceném navracení (pushback) a jednání v rozporu s čl. 4 Listiny EU s osobami, které na území Chorvatska v tomto období vstoupily z území Bosny a Hercegoviny a Srbska. Soud však shledal, že ani tato zpráva nenasvědčuje tomu, že by k nucenému navracení či špatnému zacházení docházelo i v případě přemístění žadatele o udělení mezinárodní ochrany do Chorvatska na základě nařízení Dublin III. Obdobně soud neshledal, že by zpráva Afghánské analytické sítě nasvědčovala tomu, že by docházelo k nucenému navracení (pushback) v případě předání žadatelů o udělení mezinárodní ochrany do Chorvatska na základě nařízení Dublin III, neboť i tato zpráva poukazuje na nucené navracení, k němuž dochází na hranicích Chorvatské republiky s Bosnou a Hercegovinou nebo se Srbskem. Také ECRE ve svém článku „*Chorvatsko: Nová zpráva o mučení žadatelů o azyl ze strany státních orgánů*“ poukazuje na výroční zprávu o mučení žadatelů o azyl chorvatskými orgány na vnějších hranicích EU a nenasvědčuje, že by nucené navracení mohlo hrozit v situacích přemístění na základě nařízení Dublin III. Chorvatsko souhlasilo s převzetím žalobce za účelem pokračování v určení státu příslušného k posouzení jeho žádosti podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III, což je běžná praxe Chorvatska, jak vyplývá ze zprávy Chorvatského právního centra (str. 23).

52. Žalobce dále odkázal na doporučení organizace Human Rights Watch, aby všechny země Evropské unie pozastavily navracení žadatelů o azyl do Chorvatska podle nařízení Dublin III. Organizace Human Rights Watch však neuvádí konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by nucené navracení nebo špatné zacházení mělo hrozit i žadatelům přemístěným do Chorvatska na základě nařízení Dublin III. Pouze konstatuje, že považuje za pozitivní vývoj, když některé soudy pozastavily přemístění žadatelů do Chorvatska, prvním z nich měl být švýcarský Spolkový správní soud, který měl předání pozastavit v roce 2019, dále jde o rozhodnutí z dubna 2022, v němž Státní rada Nizozemska konstatovala, že nizozemský státní tajemník pro spravedlnost a bezpečnost nemůže bez dalšího šetření předpokládat, že Chorvatsko dodržuje právo EU a mezinárodní právo. Odkazovaná zpráva tedy odkazuje na dvě rozhodnutí z roku 2019 a 2022, přičemž je z výše uvedeného zjevné, že byl tento přístup k Chorvatsku již překonán, neboť se neprokázalo, že by nebezpečí čelili i žadatelé o mezinárodní ochranu přemístění do Chorvatska na základě nařízení Dublin III.
53. Žalobce dále namítal, že jeho přemístění do Chorvatska brání nevyhovující podmínky v chorvatských azylových centrech. Žalobce v této souvislosti odkázal na zprávu ECRE/AIDA, která uvádí, že Červený kříž konstatoval, že bylo v roce 2023 přijímání žadatelů náročné vzhledem k nejvyššímu počtu vyjádřených úmyslů požádat o mezinárodní ochranu, jaký kdy byl v Chorvatsku zaznamenán, konkrétně 68 114 osob. Žalobce dále poukázal na to, že se výrazně zvýšila obsazenost přijímacích středisek v Chorvatsku.
54. Soud provedl k důkazu statistické údaje o počtu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Chorvatsku v roce 2024, které jsou zveřejněny na stránkách Ministerstva vnitra Chorvatské republiky ([Ministarstvo unutarnjih poslova Republike Hrvatske - Statistika: Tražitelji međunarodne zaštite](https://mup.gov.hr/), <https://mup.gov.hr/>), přičemž z poslední dostupné informace bylo v období od 1. 1. 2024 do 30. 9. 2024 podaných 20 532 žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Počet podaných žádostí v roce 2024 tak výrazně klesl oproti počtu podaných žádostí v roce 2023 (68 114). Skutečnosti, že azylový systém Chorvatska již není pod takovým tlakem, jak tomu bylo v roce 2023, svědčí i zkušenost žalobce, který uvedl, že v ubytování v přijímacím středisku v X. byl ubytován s dalšími dvěma osobami na pokoji, přičemž z jeho tvrzení nelze mít za to, že by mělo být toto zařízení přeplněné. Soud tak

neprovedl zprávy ECRE/AIDA, neboť má za to, že aktuální situace je odlišná od situace v roce 2023.

55. V projednávaném případě bylo vhodné, aby se žalovaný s tvrzeními žalobce o nevyhovujících hygienických podmínkách v Centru pro přijímání žadatelů o azyl v X. vypořádal podrobněji než doporučením, aby mu X., který je ochoten mu v ČR pomáhat, přispěl na pesticid. Žalovaný námitky žalobce k přítomnosti švábů v zařízení hodnotil pouze ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III, přičemž uvedl, že zbavení se množícího se hmyzu na začátku léta je proces komplikovaný a trápí všechny státy jižní státy Evropy. Žalovaný konstatoval, že se nejedná o problém celoroční a lze jej pesticidy snížit. Žalovaný měl přijímací podmínky v Chorvatsku zohlednit při posouzení otázky, zda je přemístění žalobce do Chorvatska možné ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Soud však neshledal, že by tyto nedostatky způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Přestože je přítomnost švábů v azylovém zařízení v X. nepochybně nepříjemná, když žalobce měl být těmito šváby i pokousán, soud nemá za to, že by tato skutečnost představovala systémový nedostatek, pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v Chorvatsku. Žalobce zároveň kromě švábů ve své žalobě uvádí i přítomnost štěnic, vši a myši v zařízení, což skutečně může svědčit o nevhodných hygienických podmínkách. Také ze zprávy Chorvatského právního centra vyplývá, že podle zprávy ombudsmanky byly během tří letních měsíců zjištěny nedostatky ubytování. Jednalo se však o situaci v roce 2023, kdy byl počet žadatelů v Chorvatsku výrazně vyšší, než v roce 2024. Žalobce k přítomnosti švábů uvedl, že požádal o pomoc Červený kříž, který mu poradil koupit si pesticid (přestože žalobce na něj neměl finanční prostředky), Červený kříž to dál neřešil. Soud má za to, že se žalobce mohl pokusit situaci řešit i jiným způsobem a např. přítomnost švábů nahlásit ministerstvu vnitra, které dle Informace OAMP ze dne 16. 8. 2023 *Azylový systém* tato zařízení spravuje. Soud však neshledal, že by situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku v roce 2024 byla podobná situaci žadatelů v Řecku v roce 2011. V době vynesení rozsudku M. S. S. proti Belgii a Řecku ze dne 21. 1. 2011, stížnost č. 30696/09, který vedl k pozastavení přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka, existovaly nevyhovující podmínky v Řecku ve velkém rozsahu a dosahovaly alarmujících rozměrů - systematická praxe zadržování žadatelů o azyl včetně osob přemístěných na základě nařízení Dublin II, přeplněnost zařízení, špína, nedostatek prostor, nedostatečné větrání, malá nebo žádná možnost vycházek, žádné místo k odpočinku, nedostatek matrací, špinavé matrace, žádný volný přístup k toaletám, nedostatečné hygienické zázemí, žádné soukromí, omezený přístup k péči, urážky ze strany personálu, použití fyzického násilí ze strany dozorců (bod 162 rozsudku). Podmínky azylového zařízení v X. popsané žalobcem nesvědčí o tom, že by byl vystaven podobným podmínkám. Soud tak neshledal, že by přítomnost švábů představovalo systémové nedostatky, pokud jde o podmínky přijetí žadatelů, které by s sebou neslo riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny EU.
56. Stejný závěr lze konstatovat ohledně předloženého videa, na kterém jsou venku vedle kanalizačního poklopu vidět dva hlodavci. Jde zřejmě o venkovní prostor blízko kanalizace. Ani z přítomnosti několika hlodavců v blízkosti azylového zařízení nelze dovodit systémové nedostatky. Soud toto video provedl k důkazu, když měl pochybnosti, zda bylo součástí správního spisu. Video předložil správnímu orgánu žalobce, soudu však spolu se správním spisem nebylo předloženo, soud si je před jednáním ve věci vyžádal a při jednání provedl k důkazu.

57. Nejproblematictější se jeví nucené navracení (pushbacky) a špatné zacházení při překračování hranic, což se však netýká osob přemístěných do Chorvatska na základě nařízení Dublin III. Dále zprávy nasvědčují tomu, že zařízení byla v roce 2023 přeplněná, počet podaných žádostí o mezinárodní ochranu v Chorvatsku se však výrazně snížil v roce 2024, přičemž ani žalobce neuvedl, že by pro něj nebylo ubytování dostupné. Měl pobývat s dalšími dvěma osobami na pokoji, přičemž z jeho popisu nevyplývalo, že by bylo toto zařízení jakkoli přeplněné. Zpráva Asylum report 2024 přitom uvádí, že byly zřízeny kontejnery pro přípravu na mimořádné situace a úřady plánovaly otevřít nová centra v roce 2024, včetně jednoho v blízkosti hranic a pod správou pohraniční policie. Z této zprávy zároveň vyplývá, že čekací doba pro přístup na trh práce pro žadatele o mezinárodní ochranu v Chorvatsku byla zkrácena z 9 na 3 měsíce. Žadatelé musí stále žádat o potvrzení o oprávnění pracovat, které je vydáno do 1 měsíce. Chorvatsko se potýkalo nedostatkem zdravotnického personálu, žalobce však neuváděl, že by měl zdravotní problémy a při poskytnutí údajů k podané žádosti uvedl, že je zdrav a léky neužívá.
58. K tvrzení žalobce, že nedostával žádné peníze na zajištění osobních potřeb soud konstatuje, že příjímání podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu v Chorvatsku jsou nastavené tak, že žadatelům je poskytováno ubytování i strava, přičemž dostávají pouze nízkou částku v případě, že vlastní peníze nemají. Žalobce si zakoupil jízdenky do X., X. a X., lze mít tedy za to, že určitými finančními prostředky i nadále disponoval. Soud tak neshledal, že by nižší standard příjímání podmínek v Chorvatsku představoval takové příjímání podmínky, které by sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny EU nebo čl. 3 Úmluvy.
59. V případě žalobce tedy nejde o situaci, kdy by existovaly závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že bude žalobci při přemísťování nebo následkem tohoto přemístění hrozit skutečné riziko jeho vystavení nucenému navracení (pushback) nebo zajišťování, a že by žalobce mohl být vystaven situaci silné materiální deprivaci takové závažnosti, že ji lze postavit na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení zakázanému článkem 4 Listiny EU.
60. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. listopadu 2024

JUDr. Lenka Loudová v.r.
samosoudkyně